

være yderlig varsom med at nedsætte den Slags Lønninger. Ligeledes forekommer det mig, at i en Tid som den nuværende, hvor Prisniveauet endnu ikke er kommet i noget fast Leje, vilde der for dette Konjunkturtillægs Vedkommende være god Grund til kun at lovgive for et Aar ad Gangen eller ogsaa at gøre Tillæget bevægeligt i Forhold til Prisniveauet. Men ingen af disse Ting har Regeringsflertallet villet gaa ind paa, man har forlangt en mindre Nedsættelse i Aar og en betydelig større, mere end fordoblet, Nedsættelse i det næste Finansaar. Det er jo navnlig dette sidste, som har vakt Uvillie og efter min Mening berettiget Uvillie i Tjenestemandskredse.

Den ærede Ordfører for Venstre beklagede den Mangel paa Forstaaelse, som Tjenestemændene havde vist i Aar, og sagde, at de tidligere havde vist Forstaaelse med Hensyn til Nedsættelser. Han nævnte bl. a. ogsaa deres forstaaende Stilling i Fjor, da Konjunkturtillæget blev nedsat. Dette sidste maa bero paa en Fejlhuskning fra det ærede Medlems Side, thi Nedsættelsen af Konjunkturtillæget i Fjor blev vedtaget imod Tjenestemændenes Ønsker; det blev gennemført af det nuværende Regeringsflertal imod Tjenestemændenes Ønsker. Men medens jeg er ved dette Spørgsmaal om den Forstaaelse, som Tjenestemændene har vist overfor de Nedsættelser, som i saa rigt Maal er blevet dem til Del i de senere Aar, vil jeg sige, at det er rigtigt, at overalt, hvor der var antagelig Grund til at foretage Nedsættelser, har Tjenestemændene vist Forstaaelse, og dér er de gaaet med til Nedsættelserne. Det har bl. a. den højtærede Finansminister Gang efter Gang fremhævet her i Tinget, at Tjenestemændene, naar man undtager deres Stilling overfor den glubske Nedsættelse i Fjor af Konjunkturtillæget, har vist Forstaaelse overfor de vanskelige Tidens Krav, og jeg er ogsaa overbevist om, at hvis det Forlangende, som den højtærede Finansminister begyndte med at fremsætte til Tjenestemændene: at de i et Aar skulde afgive 14 Mill. Kr. af Konjunkturtillæget, ikke havde været saa urimeligt, som det var, saa vilde Tjenestemændene ogsaa i dette Tilfælde have vist Forstaaelse overfor de vanskelige Tider, som vi er kommet ind i uden Skyld fra deres Side. Det er ogsaa et Spørgsmaal, om denne Nedsættelse for to Aar, baade for det kommende Finansaar og for det, der følger efter dette, ikke i nogen Grad krænker den Forhandlingsret, som er blevet tilstaaet Tjenestemændene ved Tjenestemandsløven. Det er et Spørgsmaal, om den ikke krænkes ved,

at der slet ikke, saa vidt jeg da ved, er blevet forhandlet med dem om Nedsættelsen for Finansaaret 1924—25. Det hævder man i hvert Fald fra Tjenestemændenes Side.

Jeg mener altsaa, at de nuværende Tjenestemandslønninger i de senere Aar er gaaet saa betydeligt ned, at det paa et Tidspunkt som det nuværende, da Priserne nærmest er opadgaaende, er uberettiget og uforsvarligt at gaa til en saa stærk Nedskæring af Tjenestemændenes Indtægter, som det foreliggende Forslag gør. Men hertil kommer andre Omstændigheder, bl. a. det Forhold, at man paa forskellig Maade har gjort det vanskeligt for Tjenestemændene at forsone sig med denne Nedskæring, ikke blot hvad selve Beløbet angaar, men ogsaa med Hensyn til den Maade, hvorpaa man i hvert Fald i en stor Del af Venstres Presse saavel som fra flere af dets Taleres Side, om ikke her i Rigsdagen, saa udenfor Rigsdagen, gør gældende, at Tjenestemændene sidder paa den grønne Gren. Det gør Tjenestemændene i Almindelighed ikke. Det Tal, som jeg nævnte før, viser tydeligt, at det langt fra er Tilfældet, og jeg vil haabe, at denne Tale om, at Tjenestemændene sidder paa den grønne Gren, maa blive mere lavmælt. Den tjener ikke til at befæste et godt Forhold imellem Befolkningen og Tjenestemændene. Den tjener ikke til at befæste et godt Forhold mellem de to Befolkningsklasser, som dog ikke kan undvære hinanden. Thi det er jo ikke saadan, som man paa forskellig Maade har søgt at fremstille det, at Tjenestemændene er mere eller mindre unyttige. Tværtimod. Tjenestemændene er et lige saa nyttigt Led i vort Samfund som enhver anden Samfundsklasse. De er Formidlerne mellem Producenterne og Forbrugerne, og deres Betydning er lige saa stor som enhver anden Samfundsklasses. De fortjener derfor at faa en Løn, som baade svarer til deres Uddannelse for de højere Tjenestemænds Vedkommende og svarer til det Arbejde, de maa udføre. Jeg kan ikke sige andet, end at jeg i høj Grad beklager, at der er vakt saa megen Bitterhed i Tjenestemandskredse ved det foreliggende Lovforslag, men jeg tror, at de, der har forhandlet med Tjenestemændene og har givet det Udseende af, at vi nok skulde støtte Tjenestemændene, men som i sidste Øjeblik ikke støttede dem, men gik med til dette Forslag, de har Hovedskylden for de uheldige Forhold, som er til Stede for Øjeblikket.

Vi for vort Vedkommende kan ikke stemme for det foreliggende Forslag uden at protestere imod det paa det kraftigste.